

"En waar moet ik overboord springen?"

"Wat is er nou belangrijker voor een auteur dan schrijven? Ik moet wel eerlijk zijn: eenzaamheid is het grootste geluk dat een schrijver ten deel kan vallen. Het is bijna ondraaglijk. Sex is misschien een voorwaarde om geestelijk gezond te blijven, daar kun je zelf nog een oplossing voor zoeken als je geen partner kunt vinden, je hebt niet voor niets vijf vingers aan elke hand, de hand jive, van trekkenstein, of je roost een dildo er anaal in, hangt tepelklemmen aan je gevoelige uiteinden, gespt een cokring om, trekt dameslingerie aan, stopt siliconenvullingen in je bustehouder, scheert je hele lijf glad en gaat de baan op, een echte man zoeken, een wakkere spuitgast om het helse vuur in je te blussen, maar niet kunnen schrijven, dat is veel erger dan eenzaamheid of gebrek aan sex. Het is de hel. Sartre heeft ongelijk: de hel is niet de ander, de hel dat ben je zelf, met je kop onder lijn elf" grapt Frank met een morbide gevoel voor humor. Een oplossing voor zijn niet te benijden positie lijkt voorlopig nog niet voorhanden.

"Zelfmoord is de ultieme surrealistiese daad", filosofeert hij. "Ik ken een Cubaanse surrealistiese schilder die op de boot stapte in Miami om naar Europa te gaan om het werk van Salvador Dali te bestuderen, zijn grote voorbeeld, daar was hij helemaal gek van, dat moest op een catastrofe uit lopen. Hij is nooit ter plaatse aangekomen. Hij was tot de ultieme slotconclusie gekomen dat hij helemaal geen talent had. Overboord gesprongen. Voor de zekerheid midden op de oceaan en midden in de nacht. Terug zwemmen was onmogelijk. Naar de haaien, letterlijk... deden maar meer beeldende kunstenaars dat, daar zijn er sowieso veel te veel van. Die mogelijkheid om overboord te springen heb ik ook overwogen, maar ik kan zwemmen. En waar moet ik overboord springen? Over de reling van de IJ pont? Een cruise kan ik echt niet betalen. Nee, ik moet het dichterbij huis zoeken. Zoals Francois Haver schmidt jezelf wurgen met het koord van de overgordijnen is toch ook niks. Ik heb wel alles in huis voor het geval dat, als de nood aan de man komt ... om heel zeker te zijn als ik helemaal niet meer kan schrijven, dan gooi ik een paar handen vol paarse, roze en lichtgroene tabletten mijn strot in en spoel die weg met een paar liter cognac en whiskey. Nee, niet on the rocks. Je moet het jezelf niet te gemakkelijk maken. Op genieten staat de doodstraf in mijn optiek. Puur. Zoals ik ook ben. Als ik niet meer kan schrijven, ja, dan... Nu niet, nooit meer, dan heeft het leven geen enkele zin meer, dan heeft niets meer zin. Als ik dat eenmaal zeker weet, dan neem ik wraak op het leven, gaat de deur op slot en het licht voor goed uit. Vrienden heb ik niet, dus ik hoef niemand te waarschuwen, dat maakt het allemaal gemakkelijker. Ik blaas mijn eigen lampje uit. Ik heb zo de veilige zekerheid dat ik zonder een centje pijn aan mijn einde kom. In alle eenzaamheid. Ik val niemand lastig met de oplossing van mijn sores. Een luxepositie. De deur gaat de volgende keer wel op het nachtslot. Mijn leven ook. Ik geloof nergens in. Ik bel vantevoren het duurste nul zes nummer uit de krant, dat is geloof ik "Knechtjesspijn en Meesteressegenot" en leg de hoorn er naast. De kosten kunnen dan flink oplopen. Voor de nabestaanden, laten die maar fijn gaan dokken. Niemand zal van mijn dood beter worden, zelfs niet het Leger Des Heils of een nul zes lijn. En ik doe het natuurlijk voor de elfde van de maand, dat scheelt me weer een maand huur extra. De gaskraan zet ik eerst even wijd open en ik steek een gewijde kaars aan in de huiskamer. Succes verzekerd. Vuurwerk. Met een beetje geluk vliegt het hele flatblok de lucht in. Dan kom ik toch nog in de krant. Als ik ga, dan gaan de burens met me mee. Ik ben een literaire terrorist. Zo ga ik de geschiedenis in. Als een literaire van Speyk!

Ik heb nu negen maanden lang alleen maar suf gelul op papier kunnen krijgen. Absolute bull shit. Onzin. Mijn uitgever dreigde met een proces als ik mijn manuscript niet voor de contractueel afgesproken datum inlever. Ook dat nog. De zoveelste door anderen opgeworpen blok kade. Ik dacht; ik doe het net als Jack Kerouac, ik draai een honderd meter lange rol telegram papier in mijn schrijfmachine dan moet het lukken en drink vantevoren een liter whiskey, dan wellen de zinnen vanzelf op uit het onderbewuste, dan ram ik de metaforen uit mijn toetsenbord. Wat Jack kon, moet ik toch ook kunnen. We zijn inmiddels bijna zestig jaar verder, dus die methode moet eenvoudigweg nog goed werken. Er welde echter helemaal niets op. Ik ken een oude douanier in Roosendaal, meneer Eduard Rousseau, die in zijn vrije tijd schilderde, die had nog oude rollen telegraafpapier op zolder had liggen. Een sympatieke man met Franse en Ierse voorouders. Ik kon 't voor niks krijgen. Ik heb nu genoeg papier om wel honderd vuistdikke romans te schrijven, maar ik kom niet verder dan de eerste zin. Ik ben opgedroogd, leeg geknepen als een citroen, dat komt allemaal door de wijven. Er is geen enkel alternatief voor schrijven. Eigenlijk is schrijven veel beter dan zo maar

naamloos dood gaan, maar wat moet je als je niet verder kunt gaan. Je schiet er allemaal niets mee op. Zelfs Marcus Heeresma, het schrijvend ondiep, die zich dood dronk was al snel vergeten en over Faber Heeresma die tegen een bus op Ibiza reed hebben we ook nooit meer iets gehoord. Het garandeert niets. Ik heb een revolver. Gekocht op een brocantemarkt, ergens in de Nièvre. Voor vijftig euro. Ik heb een doos met patronen via horeca eigenaar Serge M. geregeld. Dat voelt goed als ik die revolver in mijn hand heb en de loop tegen mijn slaap druk. De dood in je hand. Tien centimeter verschil tussen leven en dood. De trekker als sleutel op de deur van de eeuwigheid. Toch is zelfmoord een daad van belang en moed. Anderen kunnen na afloop de rotsooi op ruimen en voor de kosten opdraaien”, zegt hij calculerend, daar heeft hij wel plezier in. Hij zegt op die manier van de posthume werkverschaffing te zijn.

Hij pauzeert even en steekt met een bestudeerd gebaar een Lucky Strike op. Hij rookt meestal Golden Fiction of het boven genoemde merk, dat zou geluk brengen. Nee, Caballero of Winner sjeik is goed voor ex-Leidsepleinmeisjes zoals Catharina S., van dat soort meisjes die alles neuken wat los en vast zit heeft hij na zijn zoveelste gonorrhoe van de blonde Yvonne al lang zijn bekomst van. Hij vreest dat hij de ziekte –het loon van de zonde- ook heeft doorgegeven aan zijn Nijmeegse vriendin Marijke, die voor fysiotherapeute studeerde. Zijn huisarts Peter Lens die in Haarlem op een flat aan de Engelandlaan woonde heeft hem gewaarschuwd; nog één keer en je bent resistent tegen alle antibiotica die op de markt zijn, dan laat je maar je lul er af halen of zoek je een andere dokter en blijf je stinkende etter lekken tot je een ons weegt, zoals die schilder Breitner. Zo kun je ook beroemd worden. Eigen roem moet stinken. Net als Syb van de popgroep De Kast die had in Friesland de bijnaam Syb Soa. De gonorrhoe variant Vietnam Rose was in Nederland al sinds de sixties aan het terrein winnen via deser teurs uit het Amerikaanse leger en daar was geen kruid tegen gewassen. Je lul er af laten hangen! Daar ziet Frank ook weinig heil in na zijn laatste druiper toen in een kunstenaarscafé in Haarlem tot groot vermaak van de overige kroegtijgers een geile bulldog letterlijk aan zijn gulp bleef hangen en met zijn begerige snuit een grote, natte plek achter liet in het kruis van de net bij C & A aan geschafte camel kleurige zomerpantalon van de schrijver. Frank maakte snel dat hij weg kwam. Zonder af te rekenen, dat was al weer een meevaller. Het gelach van de overige stamgasten herinnert hij zich maar al te goed. De donkere Yacintha en Monique die aan zijn tafel zaten liet hij verweesd achter om ze pas jaren later weer te zien.

“Zelfmoord. Ik heb het die ene keer geprobeerd, maar niet goed aangepakt. Het zit in de familie. Mijn vader ging in 1949 na zijn tweede scheiding aan het gas, maar ook dat mislukte zoals alles in zijn leven mis liep. Er was toen nog geen aardgas. Je hield er hooguit hoofdpijn aan over. Ik stond er bij en ik keek er naar. Hij werd zwaar kreunend en steunend afgevoerd onder het spanlaken, hij kon geen vin verroeren, dat vond hij als masochist nog lekker ook, daarna verbleef hij lang in de isoleercel in een dwangbuis, draaide totaal door, probeerde zijn kop tegen de muur stuk te slaan en bracht een jaar door in het gekkenhuis op de gesloten afdeling van paviljoen 3 waar de zwaarste gevallen zaten opgesloten. Alleen kwam hij er nog gekker uit dan hij erin was gegaan. Zijn leven lang was hij verslaafd aan Librium en Valium dat hij in combinatie met liters alcohol gebruikte, dan zoop hij een liter jenever op in combinatie met een handvol Libriumpjes en ging dan als een gek racen van Amsterdam naar Zandvoort langs de oude weg waar allemaal zijstraten op uit kwamen die voorrang hadden, maar daar trok hij zich niets van aan, met tweehonderdertig kilometer per uur spoot hij over de weg, dat schoot wel lekker op. Ik zat er naast en had al lang dood kunnen zijn. Misschien was dat ook maar het beste geweest. Mijn vader had van die grote, ouderwetse stopflessen waar vroeger zuurtjes in zaten, die waren gevuld met anti depressiva en slaapmiddelen. Een kennis van hem die me dicijnen studeerde vervalste recepten voor hem. Als hij er flink bij zoop werd hij helemaal gek. Hij heeft nog eens geprobeerd zijn dochter aan te randen, maar eerst draaide hij de stoppen uit de zekeringenkast en ging grauwend en bulkend van geilheid als een geile beer op zoek in het donker naar zijn dochter, een stuk neukvlees dat aan één stuk door bleef gillen als een mager speenvarken in het pand aan de Nieuwe Spiegelstraat 46 te Amsterdam. Nou moet je weten dat het pand op nummer 46 via een opening in de muur van de parterre door liep in het huis op nummer 48, dus je had allemaal onoverzichtelijke nissen, hoeken en trappenhuisen waar je iemand kon op jagen als je dat een seksjuwelen kick gaf. Hij hield van sadomasochistische spelletjes en dat verklaart heel wat.

